

No. 24. }

16de Juni 1889.

{ 15de Marg.

Befrielsen.

(Forts. fra forr. No.)

Kapitel II.

Det var en deilig Maanedstid i Beau. Lys og Skygge legede paa en forunderlig Maade i Slotsparkens brede Alleer og lange Gange, og Pyre næernes sjerne, snedakkede Toppe lignede prægtige Solvlotte. Paa Veien, der førte til disse Bjerge, saaes en ensom kvindelig Rytter. Hun var klædt i en tarvelig graa Kaabe og Kysse, saadan som en simpel Borgerkone i de Tider brugte paa Reiser, og hun red paa en abstadig liden rødbrun Hest. Der var intet i hendes Ydre, der røbede, at hun var en Kvinde af Stand, og dog var det ingen anden end Constance, Grevinde af Blancheville.

Da hun havde staaet hos Dronningen og hørt Efterretningen om sin

Husbonds Fare, havde hun først følt en navnløs Smerte; thi hun elskede ham som sin egen Sjæl, og havde hun ikke havt en levende Tro og en medfødt kraftig Karakter, da vilde hun efter hans Afreise til Krigen som mange andre Kvinder have levet i en stadig Sorg og Fortvivlelse. Som hun nu stod der og havde besindtet sig lidt, var pludselig den Tanke staaet med i hende: "Hvad om jeg kunde frelse ham og tillige bevare Fæstningen fra at falde i Fiendehaand." Beslutningen var snart fattet. Havde Gud givet hende denne Tanke i Hjertet, var det vel, fordi han vilde bruge hende som sit Redskab, og med denne Tro vilde hun end ikke frygte Døden. Som et Lyn gif alt dette gennem hendes Sjæl, og med sin naturlige Aabenhed vilde hun strax have udtalt det, men betænkte sig i det samme. Med alt sit

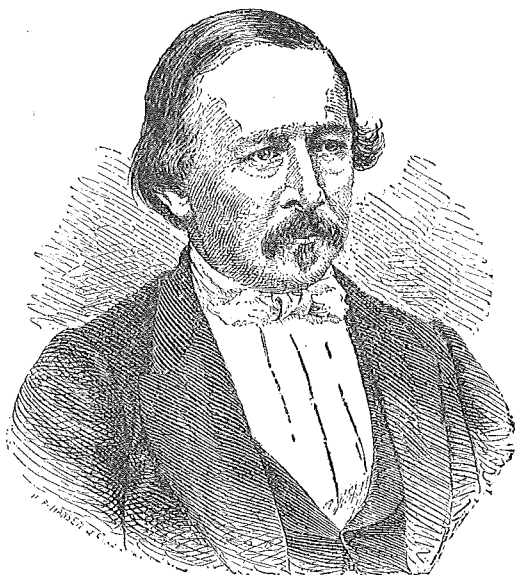
Mod og Karakterstyrke var Johanne af en rolig og forsigtig Natur; hun vilde sikkert finde Forehavendet for ubesindigt, dumdriftigt og eventyrligt, og trods sit brændende Dnske om at sende Greven et Bud, vilde hun maasse bestemt have forbudt Constance at indlade sig derpaa. Denne taug derfor og traak sig hurtig tilbage for ved Bøn og Estertanke at bringe sin Plan til Modenhed, før hun udførte den.

Grevinde de Blancheville vendte nu tilbage til sin Bolig kun saa Skridt fra det kongelige Slot, og her gav hun sit Barn fra sig og gik ind i sit eget Værelse. Hendes Plan var ikke saa vilb, som den strax kunde synes. Hun havde arvet sin frigeste Faders Mod og en Viljestyrke, som ikke er sædvanlig for Kvinden. Sin Barmdom havde hun tilbragt mellem Bjergerne i Nærheden af den jamme Fæstning, hvor hendes Husbond nu var Befalingsmand, og hun kjendte hver Bjergsti lige saa godt, som de fleste Damer nu kjende Gangene i deres Haver. Hendes gamle Amme Marie boede i en Hytte, som stod i de lavere Dele af Bjergerne kun nogle faa Timers Ridt fra Beau; der vilde hun tage hen og saa hende og sin Fostersbrøder Pierre, den gamle Kvindes Søn, til at hjælpe sig med sit Foretagende. De var begge hende selv og den gode Sag hengivne og vilde sikkert gjøre for hende, hvad de kunde, og hun havde den største Tillid til Marias skarpe Forstand og gode Raad. Hun vilde nu vove det med Tro paa Gud, om hvis Hjælp og Bistand hun inderlig bad, og hvis Vilje hun ogsaa sikkert troede at gjøre. Kun Tanken

paa hendes Barn pinte hende. Skulde han blive moderløs? Dog, Herren vilde sikkert sørge for ham, og Constance var ikke den, der, naar hun engang havde fattet en Beslutning, vilde lade sig kalde tilbage af svage og tvivlende Tanker. Hun bestemte at drage afsted endnu samme Nat, dels fordi man da mindre vilde bemærke hende, og dels fordi hun vilde affjære den Mulighed, at Dronningen skulde erfare hendes Plan og hindre den. Tjenestefolkene kunde antage, at et eller andet nødvendigt Anliggende kaldte hende til hendes Mand's Godser i hans Fraværelse. Sent paa Aftenen, da alle var gaaede til Ro, forlod derfor Grevinden sit Værelse, klædt som en tarvelig Borgerkone, med et Bind af den hellige Skrift gjemt hos sig, og en kort Daggert i Bæltet. Idet hun gik forbi, kiggede hun ind til sin Dreng, bødte sig over ham og kyskede ham let paa kinden. Den lille Dreng vaagnede halvt og smilede til hende, men lukkede atter Dinene og sov videre. Moderen tog dette Smil for et godt Bærsel og gik med lettet Hjerte ned ad Trappen over den stenlagte Gaard til Stalden.

Der var ingen Tjener til at udføre Grevindens Befalinger; men i gamle Dage, da hun som ung Pige særdeles hjemme paa sin Faders Bjergslot, havde hun ofte selv sadlet sin Hest, og hun havde ikke glemt, hvorledes det skulde gjøres. Da hun kom ind i Stalden, saa Hestene sig spørgende om, aabenbart forbausede over det sildige Besøg; men Bayard, hendes egen veldresserede Ridehest, vrinsede let, da hun nævnede dens Navn. Hun

Zacharias Topelius.

Z. Topelius

ledte den ud, sadlede den og steg op. De saa Nattevandrere paa Gaden stirrede efter hende, men ingen tiltalte hende. Stadens Port aabnedes strax for hende, da hun kjendte Feltraabet, og nu var hun ude paa den ensomme, maanebeskinneede Bei, hvor der ingen anden Lyd hortest end en Hunds sjerne Gjoen og den svage Ringen af en Faarekloffe. Den Frygt, som hidtil havde været holdt tilbage, fordi hun havde været i Birkfornhed, kom nu over hende. De mørke Skygger langs Beien var da vel kun Træer? Maaske kunde hun fare vild paa Beien til Mariæs Hytte? Det var ikke usandsynligt i det stussende Maanelys. Og hvor let kunde Hesten ikke snuble og

de begge styrte i en Afgrund. Dog hun vidste, hvem hun skulde søge til med sin Frygt og Betsyring; hun bad om Mod og Hjælp mod alle Farer; og med Bønnen folte hun sin gamle Freidighed vende tilbage.

Atter blev hun skræmmet op af et uhyggeligt Ekstrig, men lo snart af sin Angst; det var kun en af de Natfugle mellem Bjergene, der tidligere var hende saa vel bekendte. Nu hortest en Lyd som af ilende Fødder, men det var Bjergstrømmen, der so'r hen over sin stenede Seng. Saaledes red hun ind mellem Bjergene, af og til stræmt op saa af den ene og saa af den anden Lyd, men dog idethelse freidig og ved godt Mod. (Forts.)

Zacharias Topelius.

Z. Topelius, af hvem vi paa foranstaaende Side giver et Billede, er i den svenske og finske Literatur en næsten ligesaa bekendt Børneskribent, som H. C. Andersen i den danske. Af hans vakre Børnefortællinger er enkelte Smaastrykker ogsaa tidligere meddelt i "Børneblad". Hans Fader var svensk, men selv er han opvokset i Finland. Han var født 1818, boede fra 1832 i Helsingfors hos sin Lærer og Ven, den bekendte Digter Runeberg. Siden blev han Professor i Finlands Historie. Han har haft en sjelden Evne til at anslaa de rette Strengene i Børnehjertet og der nedlægge mangt et godt Frø.

Missionær Moffat.

En stotsk Dreng, endnu neppe 16 Aar gammel, forlod Hjemmet for at overtage en Post ved en Have i Cheshire, England. Han sagde Farvel til sin Fader, Brødre og Søstre; men hans Moder ledsagede ham til Vaaden, i hvilken han skulde sætte over Floden Forth.

"Nu, min Robert," sagde hun, da de fik Færgen i syne, "lad os standse her for nogle Minutter; jeg ønsker at bede dig om en Ting, for vi stilles ad."

"Hvad er det Moder?" svarede han.

"Lov mig, at du vil gøre, hvad jeg beder dig om."

"Jeg kan ikke, Moder," svarede den forsigtige Dreng, "førend du fortæller mig, hvad dit Ønske er."

"O, Robert," udbød hun, og store Taarer trillede ned ad hendes Kinder,

"tror du, at jeg vil bede dig om at gøre noget, som ikke er ret?"

"Bed om, hvad du vil, Moder, og jeg vil gøre det," sagde Spinnen, slagen ved Moderens stærke Bevægelse.

"Jeg beder dig, at du vil love mig at læse et Kapitel af Bibelen hver Morgen og Aften."

"Moder, du ved, at jeg læser min Bibel."

"Jeg ved, at du gør det; men du læser den ikke regelmæssigt. Jeg vil gaa hjem glad om Hjertet, naar jeg ved, at du har lovet mig at læse Skriften hver Dag."

Drengen drog afsted. Han holdt sit Løfte. Han læste Bibelen daglig, dog ikke fordi han fandt sin Glæde i den hellige Bog, men fordi han elskede sin Moder. Omfiden vakte dog de hellige Sandheder Lro i hans Samvittighed. Han vilde have ophørt at læse, havde det ikke været for hans Løfte. Han bad ikke, førend hans Ufred drev ham dertil. En Aften, da han grundede paa Romerbrevet, faldt Lys ind i hans Sjæl.

"Kan det være muligt," sagde han til sig selv, "at jeg aldrig har forstaaet, hvad jeg atter og atter har læst?"

Han fik Fred, og han ønskede alvorligt at kjende og gøre Guds Vilje. Denne Vilje blev snart klar for ham paa en egen Maade. En Aften stod han i en nærtliggende Landsby og læste en Plakat om et Missionsmøde. Tiden for Mødet var allerede forbi, men han læste Plakaten over og over igjen. De mange Missionsfortællinger, som hans Moder havde fortalt ham, stod lyslevende frem for hans Sjæl. Da og der frembragtes i hans Hjerte det Forsæt, som gjorde Robert Moffat til en Missionær blandt Hottentotterne i Syd Afrika. (Fra Luth. Pioneer).

Entered at the post office Minneapolis, Minn., as second-class matter.

"Fædrelandet og Emigrantens" Trykkeri,
Minneapolis, Minn.